

Hồi Thứ Sáu Mười Chín
CHƯỚC QUỶ MƯU THẦN

Hoa đại cô cười nhẹ:

– Có gì đâu! Phàm những tay hữu danh trên giang hồ ai lại giấu cái sở trường và sở đoản của mình một cách trọn vẹn? Huống chi những người hành hiệp thì cái việc rất thông thường là sử dụng vu khí thì ai lại giấu cái chuyện luyện, dụng đến vật mình không trình tập? Cho nên biết đến các vị là biết được vu khí sở trường ngay. Hơn nữa Vương thiếu hiệp thích dùng trường kiếm thì trường kiếm là sở học chính yếu của môn phái, dĩ nhiên các vị Tiền thiếu hiệp, Triệu thiếu hiệp, Trác thiếu hiệp là bạn đồng môn cùng phải dùng một loại vu khí như nhau, và kiếm pháp là một tuyệt học của môn phái các vị vậy.

Nàng dừng lại một chút:

– Còn như Kim đại hiệp, cái ngoại hiệu Bửu tiên ngân đao Kim Mao Hồng thừa nói lên loại vu khí sở trường rồi. Dù cho ai cũng biết được đại hiệp thích dùng vật chi, nói chi đến là chỗ quen biết ít nhiều đến các vị!

Vương Lập Văn kinh hãi thâm nghi:

Tại sao nàng biết ta cùng các vị nhân huynh Tiền Triệu và Trác là bạn đồng môn? Điều này là một sự bí mật của Táng hoa môn nhất định không một ai ngoài môn phái biết được? Tại sao?

Kim Nhất Phàm cao hứng quá, đối phương đã nhắc đến ngoại hiệu của y, tức nhiên là cái nhìn nhận cái thanh danh của y, tự nhiên y phải thích. Y bật cười ha hả:

– Đại cô nương quá khen! Tại hạ võ vẽ mấy đường roi mấy nhát đao, có xứng đáng gì góp mặt với giang hồ đâu? Thẹn chết! Thẹn chết!

Hoa đại cô thổi tắt ngọn đèn, rồi cùng sáu người bước ra ngoài.

Bạch Thiếu Huy lại hỏi:

– Chừng nào bọn tại hạ có thể khởi hành?

Hoa đại cô nhìn lên nền trời nói:

– Hiện tại đã gần canh ba rồi, tôi thì khởi hành trước, còn các vị hãy ở lại đây chờ một lúc rồi sẽ đi, mình nên tránh đi một lượt, để phần tôi cố dẫn dụ tập trung lực lượng theo dõi bỏ trống các mặt khác.

Nàng đưa tay chỉ tiếp nối:

– Nơi hướng đông có một con đường nhỏ, các vị hãy theo con đường đó mà đi khi nào hết đoạn đường mòn hãy mở bức mật giản thứ nhất mà xem.

Nàng dừng lại trầm ngâm một lúc:

– Theo tôi dự đoán thì dọc theo con đường mòn đó các vị sẽ không gặp ai cả! Nhưng chúng ta phải luôn luôn đề cao cảnh giác, biết đâu chẳng có sự bất trắc gì xảy ra? Vạn nhất có kẻ ngăn chặn, các vị phải nỗ lực chiến đấu, không nên để một tên nào chạy thoát!

Bạch Thiếu Huy gật đầu!

Hoa đại cô tiếp:

– Giờ thì chúng ta chia tay, chúc gặp may mắn trên đường dài.

Nàng đảo mắt nhìn Bạch Thiếu Huy một thoáng, đoạn sửa quay mình.

Vương Lập Văn vòng tay, giọng hân rung rung vì xúc động:

– Đại ân của cô nương vinh viễn chúng tôi xin ghi tạc!

Hoa đại cô cười nhẹ:

– Đừng nói đến điều ân nghĩa! Việc hôm nay tôi làm cho các vị, biết đâu ngày sau các vị chẳng làm lại cho tôi, gấp trăm gấp mười? Chúng ta vì nghĩa khí giang hồ mà hành động có gì là ân với đức đâu?

Bạch Thiếu Huy hỏi:

– Bọn tai hạ sẽ gặp cô nương tại địa phương nào?

Hoa đại cô đã đi hai bước, nàng quay đầu lại đáp:

– Tương lai mờ mịt, diễn tiến nghịch thường, biết nơi nào mà nói trước? Song nếu có duyên may thì lo gì không hậu hội? Chia tay hôm nay tôi chỉ mong sớm được nghe thính danh Thần tiêu kiếm khách chấn động giang hồ, được lây cái vinh dự của bậc kỳ hiệp như vậy là mãn nguyện lắm rồi!

Nàng cười lên thành tiếng đoạn đi luôn!

Cả bọn đứng tại cửa nhìn theo bóng nàng khuất dần trong màn đêm mỗi người miên man theo ý niệm.

Vừa lúc đó có tiếng ngựa hí từ chân núi vọng lên, rồi có tiếng chân bước tiến dần, tiến dần, càng lúc càng nghe rõ.

Tiếng chân ngựa độ hơn mười con, nghe hấp tấp vội vàng, tiếng chân ngựa nghe gần, rồi bất thành lình lại nghe xa, dường tượng sang lối khác.

Bạch Thiếu Huy ước đoán đoàn ngựa đó đến đón bọn Hoa đại cô và tất cả đã rời núi rồi.

Tất cả sáu người cùng trở vào ngồi quanh chiếc bàn.

Tiền Xuân Lâm thở dài cất tiếng:

– Hoa đại cô nương là ai? Nàng có cái tác phong là một kỳ nữ trong giang hồ hiện tại!

Kim Nhất Phàm gật đầu:

– Tiểu đệ nhìn ánh mắt nàng trông có vẻ quen lắm!

Bạch Thiếu Huy giật mình. Câu nói của Kim Nhất Phàm đã nhắc chàng nhớ đến một điều gì chàng thâm nghĩ?

– Ta cũng có ý nghĩ như Kim huynh! Song cố moi ký ức mãi song chẳng hiểu được nàng là ai!

Vương Lập Văn trầm ngâm một chút:

– Cứ theo nhận xét của tiểu đệ, thì chừng như Hoa cô nương có mang mặt nạ!

Triệu Quân Lượng cười lớn:

– Còn phải nói! Chính nàng vừa rồi đã nói qua người trong Ma giáo bất cứ mỗi lần xuất ngoại làm một việc gì, cung phải mang mặt nạ kia mà.

Vương Lập Văn mơ màng:

– Mặt thật của nàng ra sao?

Bạch Thiếu Huy thoáng nhìn hấn đoạn đáp:

– Mặt thật với mặt nạ, giống nhau như hai giọt nước!

Vương Lập Văn trố mắt:

– Bạch Thiếu Huy có thấy rồi à?

Bạch Thiếu Huy gật đầu:

– Phải! Khi tiểu đệ đến đây!

Kim Nhất Phàm làm gì tha thiết đến điều đó! Hấn có phải là một công tử hào hoa đâu mà cần nhận định cái đẹp cái xấu của một người? Đối với hấn giai nhân không giá trị hơn một xú phụ, chỉ có những kẻ đồng thanh khí mới đáng kể. Bởi tương tri tương đắc là do tâm, chứ không phải là do dáng vẻ bên ngoài.

Hấn buông gọn chặn luồng tư tưởng của hai kẻ đa tình:

– Chúng ta phải đợi một lúc, mới khởi hành được theo sự dặn dò của Hoa đại cô nương! Bạch huynh hãy thuật tiếp cho bọn tiểu đệ nghe sự tình đã trải qua, từ lúc chia tay nhau tại nhà giam của bọn Bách hoa cốc.

Vương Lập Văn gật đầu nối tiếp:

– Bạch huynh biết được Hoa đại cô nương trong trường hợp nào?

Bạch Thiếu Huy phải đem mọi việc từ lúc Hoa Tiểu muội tìm chàng tại gian phòng bên cạnh Đàn sở Tử vi đến khi trao thuốc giải độc cho Hoa đại cô, thuật lại cho mọi người nghe.

Tiền Xuân Lâm đưa ra nhận xét:

– Như vậy là chị em họ Hoa phải có mặt tại Bách hoa cốc từ trước lâu rồi! Họ làm thế nào mà đột nhập dễ dàng vào một nơi có canh phòng quá cẩn mật như thế? Điều mà tiểu đệ lấy làm lạ hơn hết là chị em họ có thể trà trộn trong cốc để chờ giờ cử sự? Họ ẩn mình nơi đâu, tránh được dự nhòm ngó của bọn tuần sát?

Sự thắc mắc của Tiền Xuân Lâm rất hữu lý, chính Bạch Thiếu Huy cũng từng

nêu lên nghi vấn đó, nhưng chung quy không làm sao tìm nổi một giải đáp thỏa đáng.

Rồi chàng nhớ lại việc giao hoàn chiếc Bách hoa lệnh phù do Hoán hoa phu nhân cấp cho. Ai mang đến đặt trên bàn của chàng chiếc lệnh phù đó, khiến Tường Vân trông thấy mà buông lời trách mắng?

Trong đêm đó chỉ có mỗi một mình Tử vi đàn chủ đến với chàng trước khi bắt đầu cuộc khám xét toàn khu.

Đã có lúc chàng nghi ngờ chị em Hoa Tiểu Ngọc là người thân của Tử vi đàn chủ và cả hai hành động theo mạng lệnh của nàng.

Nhưng đó chỉ là một giả thiết, và giả thiết đó không đứng vững được nữa rồi, bởi hiện tại chàng biết ra hai chị em họ Hoa là con của vị Giáo chủ ma giáo, họ có lai lịch như vậy, thì họ có liên quan gì đến Tử vi đàn chủ mà hồng đồng mưu cộng tác?

– Huống hồ họ tỏ ra là người đối lập với Bách hoa cốc kia mà.

Kim Nhất Phàm lại lên tiếng:

– Bọn chúng ta đều do Hoa đại cô cứu thoát, hãy biết là mình thọ ơn người, lo báo đáp cái ơn trọng đó thôi, cần gì phải tra cứu lai lịch của người chứ?

Tiền Xuân Lâm mặc cho hắn nói gì thì nói, cứ theo tư tưởng của mình:

– Chẳng những tiểu đệ hoài nghi về lai lịch của Hoa đại cô nương mà tại hạ còn hết sức kỳ quái...

Triệu Quân Lượng chen vào:

– Có gì kỳ quái? Hoa đại cô nương là một vị công chúa trong Ma giáo, mà Ma giáo là một tổ chức vô cùng bí mật, có ai tìm hiểu được gì thuộc Ma giáo đâu? Tiền huynh có kỳ quái, cung cầm như là một việc thừa!

Vương Lập Văn sợ cả hai cãi nhau hăng quá vội khóa lắp:

– Bạch huynh! Có lẽ mình khởi hành được rồi đó!

Bạch Thiếu Huy gật đầu:

– Phải! Mình có thể đi được rồi!

Sáu người cùng đứng lên, bước ra khỏi phòng, rời ngôi nhà cổ theo con đường xuống núi.

Hoa đại cô đã chuẩn bị ngựa sẵn sàng, họ chỉ có việc lên lưng thú ra roi, theo lộ trình đã chỉ dẫn.

Đi đầu đoàn là Bạch Thiếu Huy chàng luôn luôn chú ý phía trước mặt, hai bên vệ đường. Xuống chân núi vòng theo con đường mòn đi một lúc nữa, họ trông thấy khu rừng tùng trước mặt. Ven khu rừng tùng, có một con đường mòn, dẫn về hướng đông.

Nhưng đến đây rồi họ bỏ ngựa lại trở thuật khinh công chạy đi.

Con đường mòn đó có lẽ đã bị bỏ hoang từ lâu lắm, nên cỏ mọc tràn lan, gần che mất lối đi, nếu không có sự chỉ dẫn trước của Hoa đại cô, họ sẽ không tìm ra dễ dàng. Gia di bóng đêm mờ mờ, họ khó nhận ra được.

Hoa đại cô đã bảo, dọc đường không có địch mai phục, đón chờ, điều đó có thể đúng bởi nơi đây hoang vắng, lạnh lùng không một dấu chân người qua lại thì chúng mai phục chờ ai?

Họ đã đi được độ mười dặm đường, quanh họ toàn là rừng núi, địa thế càng khó khăn hiểm trở vô cùng. Núi thì cao vách đứng, rừng thì rậm rạp, cỏ thì mọc phủ đầu, dưới chân thì chỗ lồi chỗ lõm, do đó bước chân của họ phải chậm lại phần nào.

Họ lại vượt thêm độ tám dặm nữa. Địa thế càng khó khăn hiểm trở hơn nữa, gần như không thể tiến tới nổi.

Đến đây là chỗ tận cùng của con đường mòn.

Bạch Thiếu Huy dừng lại nhìn quanh bốn phía, thầm nghĩ:

Địa điểm Hoa đại cô đã nói, có lẽ là nơi này!

Chàng cho tay vào mình, lấy bức mật giản thứ nhất:

Bức giản có mấy chữ:

Gặp sơn cùng, cốc hoang, mở bức giản này ra xem.

Bạch Thiếu Huy phớt điểm một nụ cười, lại nghĩ:

Cái nàng họ Hoa này hay làm ra vẻ huyền bí! Thảo nào mà nàng chẳng là người của Ma giáo!

Chàng bóc phong bì, trải mảnh giấy gấp tư ra đọc:

Điều thứ nhất chỗ các vị dừng chân có cái tên là Bạch thạch triều thiên. Đi đến độ trăm bước nữa, là vùng loạn thạch đá chất như rừng, địa thế vô cùng hiểm hóc. Vương thiếu hiệp và các vị Tiền, Triệu, Trác và Kim nhân huynh hãy tạm lưu lại nơi đó.

Điều thứ hai Bạch thiếu hiệp cứ để y diện mạo của mình đi về hướng Nam, qua hai dãy núi, đến một tòa núi lớn có chín ngọn và ngôi miếu hình bát giác.

Điều thứ ba đến sáng rõ, sẽ mở bức giản thứ hai ra xem.

Bạch Thiếu Huy giật mình:

Thì ra cứ theo bức giản này thì bọn Vương Lập Văn phải tạm biệt chàng? Tại sao phải có sự tạm chia cách nhau như vậy? Và chàng đến ngôi miếu hình bát giác đó để làm gì? Năm người này ở lại đây để làm gì?

Chàng lặng người suy nghĩ.

Wương Lập Văn tưởng đầu bóng đêm quá dày, Bạch Thiếu Huy không đọc được mảnh giấy, đứng chờ người ra vận dụng nhãn lực dò từng chữ hẩn vội hỏi:

– Bạch huynh không có vật đánh lửa bên mình à?

Kim Nhất Phàm tặc lưỡi:

– Rủi quá! Bọn ta không có ai mang vật đó theo cả! Bạch huynh chịu khó đợi một tý! Tiểu đệ có cách!

Họ có biết đâu chàng đã luyện thành Cửu chuyển huyền công mạch Huyền quang đã khai thông, nhãn lực của chàng nhìn đêm như nhìn ngày. Chàng mỉm miệng cười tuy nhiên chàng cung đáp lấy lệ:

– Khỏi cần kiếm vật đánh lửa Kim huynh à! Nếu mình đánh lửa lên biết đâu sẽ chẳng có bọn gian tế quanh quẩn gần đây phát giác ra mà sanh rắc rối cho mình? Cứ để tiểu đệ cố dò từng chữ mà đọc cung xong.

Rồi chàng vờ xem một lúc đoạn đọc to lên cho mọi người nghe.

Vương Lập Văn kinh ngạc:

– Bạch huynh luyện được nhãn lực khá tinh vi đấy. Nếu là tiểu đệ thì xin chịu ngay, không thể nào đọc được.

Bạch Thiếu Huy nói mấy câu khiêm tốn cho qua.

Triệu Quân Lượng trầm ngâm một chút:

– Hoa đại cô muốn năm người chúng ta lưu lại đây là có ý tứ gì chứ?

Tiền Xuân Lâm thốt:

– Nàng phải có một chủ trương nào đó, mới bảo như vậy. Có lẽ nàng đã sắp xếp mọi việc an toàn rồi, chỉ chờ lúc thực hiện chủ trương đó thôi. Nơi đây vô cùng kín đáo, chúng ta có thể ẩn mình mà không sợ kẻ nào theo dõi phát giác ra.

Trác Duy Hòa góp ý:

– Rất có thể như Tiền huynh ước đoán. Chắc chắn bức giản kia có ghi chú những công tác mà chúng ta phải thi hành bắt đầu ngày mai. Dù sao tiểu đệ cũng nhận thấy Hoa đại cô thích làm ra vẻ huyền bí quá.

Triệu Quân Lượng trầm ngâm một chút:

– Nàng bảo Bạch huynh đến miếu Bát giác nhưng miếu đó ở đâu?

Kim Nhất Phàm đáp:

– Bát giác miếu ở về phía Nam, tòa Cửu đỉnh sơn, còn nơi đây là trung tâm Lộc đầu sơn.

Vương Lập Văn chớp chớp mắt:

– Nếu đến được La Giang thì chúng ta bắt được liên lạc với phe nhà.

Tiền Xuân Lâm gật đầu:

– Đợi khi nào Bạch huynh trở lại đây, mình sẽ nghị đến việc đó.

Vương Lập Văn đồng ý:

– Tự nhiên là phải đợi Bạch huynh rồi! Dù thế nào mình cũng cần biết bức

mặt giản còn lại ghi chú những gì!

Bạch Thiếu Huy thốt:

– Thời gian cấp bách, chúng ta không thể chần chừ, phần các vị tạm thời lưu lại trong vùng loạn thạch còn tiểu đệ phải đi ngay đến Bát giác miếu.

Tiền Xuân Lâm nhắc:

– Bạch huynh cởi chiếc mặt nạ đi, giữ nguyên diện mạo mình và đeo đoản kiếm vào sườn y như Hoa đại cô đã bảo!

Bạch Thiếu Huy cởi mặt nạ mang kiếm xong, vòng tay chào biệt:

– Tiểu đệ đi nhé

Chàng giở khinh công theo hướng nam mà đi.

Nhìn theo bóng chàng Vương Lập Văn thở dài:

– Dáng dấp thì phong lưu văn nhã, bản lĩnh lại tuyệt vời! Nhìn cái vẻ bên ngoài có ai dám nghi Bạch huynh là một tay đại hiệp!

Kim Nhất Phàm hỏi:

– Vương huynh nhận thấy vu công của Bạch huynh thế nào?

Wương Lập Văn đáp:

– Lại còn phải hỏi! Con người có cốt như vậy, tự nhiên phải thành tựu phi thường. Trong bọn chúng ta không có ai có hy vọng gì theo kịp Bạch huynh đâu.

Tiền Xuân Lâm thốt:

– Trước mặt Thiên long đường chủ, Hoa đại cô đã giới thiệu Bạch huynh là đệ tử Thiên sơn phái, điều đó rất có thể lắm.

Wương Lập Văn trầm ngâm một lúc:

– Muốn biết rõ ràng phải hỏi cô mẫu tiểu đệ...

Kim Nhất Phàm giật mình:

– Chúng ta đối với Thiên sơn phái...

Wương Lập Văn ngẩng mặt lên không thở dài não nuột:

– Tiểu đệ chỉ ước mong sao Bạch huynh không phải là người của Thiên sơn phái...

Bạch Thiếu Huy vượt hết ngọn núi này, đến tòa núi khác qua thung lung, qua đồi thực sự thì chẳng có lối đi nào dẫn về hướng nam cả. Cung may chàng tinh luyện thuật khinh công đề khí lướt nhẹ trên cành cây, trên mỏm đá, nên không vất vả lắm.

Độ nửa khắc thời gian sau, chàng đã qua hai dãy núi.

Nhìn ra trước mắt chàng thấy rõ tòa Cửu đỉnh sơn nhô cao chín ngọn ngất trời. Theo lời Kim Nhất Phàm thì ngôi miếu bát giác nằm ở hướng nam, chàng liền

vòng quanh theo triền núi, tiến về phía đó.

Đi độ tám chín dặm chàng lại thấy ẩn ước có bóng đèn trong khu rừng trước mặt. Chàng nhìn kỹ nhận ra đó chính là một ngọn đèn trời, treo trên nóc một tòa cổ miếu.

Chàng vô cùng mừng rỡ, lập tức gia tăng tốc lực chạy bay đến nơi.

Đang lúc chạy đi chàng bỗng nghe tiếng người vang lên khá lớn:

– Lưu vân mãn hà nhạc!

Bạch Thiếu Huy giật mình thầm kêu khổ:

Nguy rồi! Khẩu hiệu của kẻ nào đó! Ta làm sao bây giờ?

Chàng chưa biết phải làm sao, hai tiếng soạt soạt vang lên, hai bóng người từ ven rừng bay vút ra ngoài, y phục của họ quét gió bật kêu như tiếng chàng nghe.

Hai người đó là hai đại hán áo đen, đáp xuống trước mặt chàng, không nói năng gì hết, rút đao bên mình, một từ phía tả một từ phía hữu tiến tới chém xả vào người chàng.

Thân pháp và thủ pháp của họ linh diệu vô cùng, chứng tỏ họ là những tay khá lợi hại.

Bạch Thiếu Huy vội đảo bộ né tránh, đồng thời trầm giọng hỏi:

Nhị vị bằng hữu là ai? Tại sao không hỏi tiếng nào, vừa gặp nhau là động thủ ngay?

Đại hán không đáp, huyệt chiêu đầu, họ tiến tới công tiếp, đao pháp của họ cung khá lợi hại, ánh đao luôn luôn chớp ngời luôn luôn phủ trên đầu chàng, quanh mình chàng, gió đao rít vù vù nghe rợn người.

Vì Hoa đại cô bảo chàng đến đây, rất có thể quanh vùng này có thuộc hạ của nàng mai phục, chàng chưa biết rõ hai đại hán này là thân hay thù nên không tiện xuất thủ phản công, bắt buộc chàng phải né tránh mãi.

Vừa né tránh chàng vừa quát lớn:

– Hai vị hãy dừng tay! Nếu không dừng trách tại hạ vô lễ!

Hai đại hán đã xuất phát độ mười chiêu rồi, thấy không làm gì nổi Bạch Thiếu Huy họ càng hăng tiết, vung đao vùn vụt bất chấp lời chàng gọi.

Vừa lúc đó một bóng người xuất hiện, trầm giọng bảo hai người:

– Các người lui ra!

Âm thanh của người mới đến không lớn lắm, song nghe chấn động cả màng tai.

Hai đại hán lập tức rời vòng chiến lùi ra.

o o o